

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoEk/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118288828
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118288828.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v exekučnej veci oprávneného Schur Flexibles Moneta s. r. o., so sídlom Cukrovarská 8/32, 075 01 Trebišov, IČO: 47 253 207, právne zastúpeného Barger Prekop s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 869 724, proti povinnému Moneta S, s.r.o., so sídlom Masarykova 60, 071 01 Michalovce, IČO: 36 211 907, právne zastúpenému LEGATE, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 35 846 909, o vymoženie 12.242.000,- Eur s príslušenstvom, vedenej pod sp. zn. 48EX 1284/18 súdnym exekútorom JUDr. Borisom Gerberym, so sídlom Exekútorského úradu Starosaská 3, 052 01 Spišská Nová Ves, o návrhu povinného na určenie neúčinnosti elektronického doručenia a na odklad účinkov elektronického doručenia do rozhodnutia vo veci samej, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/915/2018 z 27. februára 2019, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Banská Bystrica (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozhodol tak, že zamietol návrh povinného na určenie neúčinnosti elektronického doručenia elektronickej úradnej správy zo dňa 09. 08. 2018 (I. výrok) a zároveň zamietol aj návrh povinného na odklad účinkov elektronického doručenia elektronickej úradnej správy zo dňa 09. 08. 2018 (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ sa oprávnený návrhom na vykonanie exekúcie domáhal od povinného vymoženiu sumy 12.242.000,- Eur s príslušenstvom na základe cudzích exekučných titulov (t. j. Konečného nálezu Medzinárodného rozhodcovského súdu Medzinárodnej obchodnej komory v Paríži zo dňa 17. 04. 2018, č. 21085/MHM a Čiastočného nálezu Medzinárodného rozhodcovského súdu Medzinárodnej obchodnej komory v Paríži zo dňa 03. 10. 2016, č. 21085/MHM) žiadajúc súčasne o ich uznanie, súd formou elektronickej úradnej správy zo dňa 09. 08. 2018 doručil exekučné tituly povinnému a zároveň ho poučil o možnosti v lehote 15 dní od doručenia namietat' dôvody ich neuznania podľa § 50 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a vyhlášky č. 74/1959 Zb. a ak potom povinný podal dňa 23. 10. 2018 návrh na určenie, že predmetné elektronické doručenie je neúčinné (a súčasne návrh na odklad účinkov elektronického doručenia), urobil tak nedôvodne.

3. Potrebu zamietnutia návrhu videl prvoinštančný súd v tom, že bol povinný doručovať písomnosti povinnému ako tuzemskej právnickej osobe do aktivovanej elektronickej schránky a predmetná elektronická úradná správa zo dňa 09. 08. 2018 obsahujúca dotknuté písomnosti bola v zmysle ust. § 32 ods. 5 písm. b) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (ďalej len zákon o „e-Governmente“) doručená povinnému dňa 29. 08. 2018 (čo potvrdzujú elektronické doručienky), kedy márne uplynula úložná lehota. Poukázal na ust. § 13 ods. 4 písm. c) a

písm. g) bod 2. cit. zákona a v nadväznosti na to považoval za bezvýznamné námietky povinného o tom, že si objektívne nemohol písomnosti prevziať kvôli tomu, že jediným jeho konateľom a spoločníkom je od 06. 01. 2018 občan Ukrajiny neovládajúci slovenský jazyk, ktorý o povinnosti zriadenia prístupu do elektronickej schránky nevedel a nebol na to ani nikým upozornený. Takisto bezvýznamným bolo, že spoločnosť nemá žiadnych zamestnancov a na území SR nevyvíja podnikateľskú činnosť. Podľa prvoinštančného súdu sa pri doručovaní písomnosti právnickej osobe, ktorá má povinne zriadenú elektronickej schránku nezisťuje, kto je štatutárnym orgánom a ani ďalšie okolnosti k tomu sa viažu, pretože ide o doručovanie právnickej osobe a nie jej štatutárnemu orgánu, ktorý je len oprávnenou osobou na prístup a disponovanie s elektronickej schránkou a ktorý na to môže poveriť ďalšiu osobu. V tomto smere odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/93/2012 z 24. 10. 2013 a v spojitosti s námietkou, že štatutárny orgán nie je držiteľom občianskeho preukazu Slovenskej republiky s eID čipom ani iného preukazu s eID čipom vysvetlil, že ohľadne prístupu do elektronickej schránky mohol štatutárny orgán povinného udeliť oprávnenie inej fyzickej osobe, ktorá má občiansky preukaz s elektronickej čipom, alebo sa mohol prihlásiť dokladom o pobyte s elektronickej čipom a bezpečnostným osobným kódom alebo prostredníctvom alternatívneho autentifikátora. Povinný teda nenaplnil podmienky určené ust. § 33 ods. 1 písm. a) alebo b) zákona o e-Governmente na určenie neúčinnosti elektronickej doručenia a ani nevysvetlil naplnenie podmienky určenej ust. § 33 ods. 2 cit. zákona, lebo neuviedol ako a kedy sa o exekučnom konaní dozvedel, keď svojho právneho zástupcu splnomocnil na zastupovanie v exekučnom konaní už dňa 18. 09. 2018 a s elektronickej správou sa oboznámil dňa 08. 10. 2018. Prvoinštančný súd v nadväznosti na nedôvodnosť návrhu nevyhoviel s odkazom na ust. § 33 ods. 5 zákona o e-Governmente ani návrhu povinného na odklad účinkov elektronickej doručenia dodávajúc, že v prípade povinným podaného návrhu nešlo o žiadosť podľa ust. § 122 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) o odpustenie zmeškania lehoty. V rozpore s ust. § 33 ods. 8 zákona o e-Governmente bol aj názor oprávneného, že neúčinnosť elektronickej doručenia bolo možné posudzovať len ako predbežnú otázku.

4. Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie povinný poukazujúc na naplnenie odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žiadal napadnuté uznesenie zmeniť a návrhu v celom rozsahu vyhovieť alebo uznesenie zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa povinného súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu ohľadne (ne)zachovania 15-dňovej lehoty na podanie návrhu. V návrhu totiž uviedol, že s elektronickej úradnou správou súdu zo dňa 09. 08. 2018 sa oboznámil dňa 08. 10. 2018, kedy bol jeho právny zástupcovi sprístupnený elektronickej súdny spis. Vysvetlil, že hoci sa o existencii exekučného konania dozvedel dňa 18. 09. 2018 na základe telefonického rozhovoru s informačným centrom prvoinštančného súdu a podaním zo dňa 18. 09. 2018 žiadal o sprístupnenie elektronickej súdneho spisu, tento bol jeho právny zástupcovi sprístupnený až dňa 08. 10. 2018. Dovtedy nemohol do spisu nahliadnuť a teda nemal objektívnu možnosť dostať sa k dokumentom, ktoré sú jeho súčasťou. Ak potom svoj návrh podal dňa 23. 10. 2018, urobil tak v posledný deň 15-dňovej lehoty plynúcej od 08. 10. 2018, teda včas.

6. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie spočíva potom podľa povinného v posúdení objektívnej nemožnosti prevziať si elektronickej úradnú správu zo dňa 09. 08. 2018, pretože o povinnosti mať zriadený prístup do elektronickej schránky sa dozvedel od svojho súčasného právneho zástupcu a nakoľko o tom predtým nevedel, logicky ani nemohol udeliť inej osobe oprávnenie za účelom takéhoto prístupu. Jazyková bariéra a nemožnosť zriadenia prístupu do elektronickej schránky na strane jeho konateľa boli príčinami, pre ktoré nemohol objektívne prevziať dokumenty doručované mu do elektronickej schránky, čo bolo aj dôvodom, ktorý mu bránil poveriť tým tretiu osobu. Zopakoval, že jeho konateľa na potrebu zriadenia prístupu do elektronickej schránky nikto neupozornil a ako osoba z tretej krajiny nevedel, že do elektronickej schránky budú doručované úradné zásielky. Jeho konateľ nedisponoval príslušným dokladom o pobyte s elektronickej čipom a bezpečnostným osobným kódom, resp. alternatívnym autentifikátorom, ktorý je nevyhnutný k prístupu do elektronickej schránky. Poukázal na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 1577/16 zo dňa 20. 07. 2017 argumentujúc, že jeho právo na spravodlivý súdny proces by bolo porušené, pokiaľ by bol ukrátený o možnosť jedinej obrany voči cudziemu rozhodcovskému rozsudku, ktorý je v rozpore s § 50 zákona č. 244/2002 Z. z., pretože svoje argumenty už nebude môcť použiť neskôr v exekučnom konaní pri prípadnom návrhu na zastavenie exekúcie. Na jeho strane teda nastali také dôvody, ktoré mu objektívne znemožnili prevziať elektronickej úradnú správu.

7. K odvolaniu povinného sa vyjadril oprávnený, ktorý navrhol odvolanie odmietnuť ako neprípustné, alternatívne uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť.

8. Neprípustnosť odvolania vyvodzoval oprávnený z ust. § 33 ods. 9 zákona o e-Governmente, podľa ktorého je odvolanie prípustné iba proti rozhodnutiu, ktorým súd vyhovie návrhu na určenie neúčinnosti elektronického doručenia. Keďže prvoinštančný súd návrh povinného zamietol, proti uzneseniu odvolanie prípustné nie je.

9. K vecnej stránke napadnutého uznesenia oprávnený uviedol, že podľa neho súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že povinný nepreukázal podanie svojho návrhu do 15 dní odkedy sa s obsahom správy mohol oboznámiť, pričom v odvolaní obsiahnuté nové skutkové tvrdenia povinného a ním navrhované dôkazné prostriedky sú neprípustné. Prvoinštančný súd tiež správne posúdil, že okolnosti vzťahujúce sa k osobe konateľa povinného nepredstavujú zákonné dôvody pre určenie neúčinnosti doručenia elektronickej správy.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

11. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd postupoval vo veci správne, správne zistil skutkový stav, ktorý následne aj správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite v rozsahu potrebnom pre jeho preskúmanie odôvodnil. Odvolací súd sa v najpodstatnejších bodoch stotožňuje i s odôvodnením uznesenia, ktoré je dostatočne jasné a zrozumiteľné a preto odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov vedúcich prvoinštančný súd k tomu, že zamietol oba návrhy povinného.

13. Podľa ust. § 33 ods. 1 zákona o e-Governmente, ak osobitný predpis neustanovuje iný postup na rozhodovanie o neúčinnosti elektronického doručenia alebo ak sa podľa osobitného predpisu neúčinnosť elektronického doručenia neposudzuje ako predbežná otázka, orgán verejnej moci, ktorý koná vo veci, ktorej sa elektronické doručovanie týka, rozhodne na návrh adresáta, že elektronické doručenie je neúčinné, ak tento adresát preukáže, že

a) objektívne nemohol prevziať elektronickú úradnú správu z dôvodu, ktorý nenastal na jeho strane alebo jeho pričinením, alebo

b) na jeho strane nastali také dôvody, ktoré mu objektívne neznemožnili prevziať elektronickú úradnú správu, avšak takéto prevzatie by bolo spojené s nepomernými ťažkosťami, ktorých prekonanie od neho nie je spravodlivé požadovať.

14. Podľa ust. § 33 ods. 2 zákona o e-Governmente, návrh podľa odseku 1 je potrebné podať do 15 dní odo dňa, keď sa adresát s obsahom elektronickej úradnej správy oboznámil alebo mohol oboznámiť.

15. Podľa ust. § 33 ods. 9 zákona o e-Governmente, proti rozhodnutiu o neúčinnosti elektronického doručenia je možné podať odvolanie alebo rozklad podľa osobitného predpisu, ktorý konanie, v ktorom sa elektronicky doručovalo, upravuje. Ak o neúčinnosti elektronického doručenia rozhoduje iný orgán ako súd, rozhodnutie o neúčinnosti elektronického doručenia je preskúmateľné súdom.

16. Primárne odvolací súd uvádza, že odvolanie povinného proti uzneseniu prvoinštančného súdu bolo prípustné. Doslovný, zúžený výklad ust. § 33 ods. 9 zákona o e-Governmente by síce mohol viesť k tomu, že odvolanie je prípustné iba proti rozhodnutiu, ktorým súd vyhovie návrhu na určenie neúčinnosti elektronického doručenia, citované ustanovenie treba ale vykladať extenzívne (v súlade so zásadou - nerozlišovať, pokiaľ nerozlišuje ani právna norma) tak, že má na mysli nielen pozitívne (vyhovujúce) ale aj negatívne (zamietajúce) rozhodnutie o návrhu adresáta na určenie neúčinnosti elektronického doručenia. Ak dôvodová správa v tejto otázke mlčí a hovorí len o tom, že konanie o neúčinnosť elektronického doručenia je „dvojstupňové“, tak odvolací súd považuje za nelogické, aby adresát elektronickej úradnej správy mohol riadny opravný prostriedok podať iba vtedy, keď sa jeho

návrhu vyhovie - vysloví sa neúčinnosť elektronického doručenia a paradoxne v opačnom prípade nie. Reštriktívny výklad ust. § 33 ods. 9 zákona o e-Governmente by tak podľa odvolacieho súdu nezodpovedal čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a viedol by v konečnom dôsledku k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

17. Vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa podstaty veci odvolací súd konštatuje, že povinný neopodstatnene vytykal prvoinštančnému súdu nesprávne skutkové zistenie spočívajúce v nedodržaní 15-dňovej lehoty na podanie návrhu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že prvoinštančný súd nezamietol návrh povinného kvôli zmeškaniu lehoty určenej v ust. § 33 ods. 2 zákona o e-Governmente, ale sa zaoberal jeho vecnou argumentáciou (ním tvrdenými dôvodmi, kvôli ktorým si nemohol elektronickú úradnú správu prevziať) a v podstate iba okrajovo poukázal na skutočnosť, že vo svojom návrhu povinný uviedol deň 08. 10. 2018, kedy sa s elektronickou úradnou správou zo dňa 09. 08. 2018 oboznámil, ale neuviedol deň, kedy tak mohol urobiť. Súd prvej inštancie teda zamietol návrh povinného nie kvôli jeho oneskorenosti, ale kvôli jeho (vecnej) neopodstatnenosti.

18. Odvolací súd sa s tým stotožňuje, pretože jednak bol návrh podaný včas a aj podľa odvolacieho súdu povinný nenaplnil zákonné dôvody potrebné na vyslovenie neúčinnosti elektronického doručenia elektronickej úradnej správy. Na to nemá žiaden vplyv okolnosť, že prvoinštančný súd si tu sčasti nesprávne vyložil ust. § 33 ods. 3 zákona o e-Governmente. Podľa tohto ustanovenia má adresát v návrhu na vyslovenie neúčinnosti elektronického doručenia uviesť (okrem iného) deň, keď sa s obsahom elektronickej úradnej správy oboznámil alebo mohol oboznámiť, pričom v tejto zákonnej formulácii netreba hľadať nič iné len to, že v návrhu stačí uviesť iba jeden konkrétny deň získania vedomosti o obsahu elektronickej úradnej správy. Je už potom na posúdení konajúceho orgánu (v tomto prípade súdu), či podľa ust. § 33 ods. 2 cit. zákona bol návrh podaný v určenej lehote a ak v prejednávacom prípade sa povinný (jeho právny zástupca) s predmetnou elektronickou úradnou správou zo dňa 09. 08. 2018 oboznámil dňa 08. 10. 2018 nahliadnutím do elektronického súdneho spisu a návrh na vyslovenie neúčinnosti jej elektronického doručenia podal na súde dňa 23. 10. 2018, urobil tak včas. Odvolací súd dodáva, že ak ust. § 33 ods. 2 zákona o e-Governmente viaže plynutie 15-dňovej lehoty na moment, kedy sa adresát „oboznánil alebo sa mohol oboznámiť“ s obsahom elektronickej úradnej správy a súčasne ust. § 33 ods. 3 cit. zákona vyžaduje, aby sám adresát v návrhu uviedol takisto deň, kedy sa s obsahom elektronickej úradnej správy „oboznánil alebo mohol oboznámiť“, je nelogickým, aby už pri posudzovaní otázky včasnosti podania návrhu bolo skúmané, či sa adresát mohol alebo nemohol s elektronickou úradnou správou oboznámiť ešte skôr než tak reálne urobil. Toto je totiž podstatou skúmania naplnenia hmotnoprávnych podmienok pre vyslovenie neúčinnosti elektronického doručenia elektronickej úradnej správy určených v ust. § 33 ods. 1 zákona o e-Governmente, kedy sa skúma, či adresát mal určitý objektívny dôvod, pre ktorý si nemohol správu prevziať. Preto podľa odvolacieho súdu nebolo možné včasnosť podania návrhu povinným viazať na deň, kedy sa „mohol dozvedieť“ o obsahu predmetnej správy ale na deň, v ktorý sa s ňou skutočne oboznámil. V tomto smere ide o nedokonalosť zákonnej formulácie týkajúcej sa určenia začiatku lehoty, nemožno ale túto nejasnosť vykladať v neprospech podmienok, za ktorých by bolo možné návrh na vyslovenie neúčinnosti elektronického doručenia preskúmať aj po vecnej stránke.

19. V zmysle ust. § 33 ods. 1 zákona o e-Governmente možno potom rozhodnúť o neúčinnosti elektronického doručenia v dvoch prípadoch:

- a) ak adresát preukáže, že objektívne nemohol prevziať elektronickú úradnú správu z dôvodu, ktorý nenastal na jeho strane alebo jeho pričinením, alebo
- b) na jeho strane nastali také dôvody, ktoré mu síce objektívne neznemožnili prevziať elektronickú úradnú správu, avšak takéto prevzatie by bolo spojené s nepomernými ťažkosťami, ktorých prekonanie od neho nie je spravodlivé požadovať.

20. Odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom konštatuje, že povinný nepreukázal splnenie podmienok vyžadovaných týmto ustanovením, čo podrobne vysvetlil súd prvej inštancie v odsekoch 30. až 34. odôvodnenia napadnutého uznesenia, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd plne stotožňuje a na tieto odkazuje bez potreby ich opakovania. Ani v odvolaní pritom povinný neuviedol iné rozhodujúce skutočnosti než tie, s ktorými sa už (správne) vysporiadal prvoinštančný súd, odvolanie totiž len opakuje inými slovami, resp. dopĺňa a rozširuje argumentáciu obsiahnutú už v návrhu na vyslovenie neúčinnosti elektronického doručenia.

21. Odvolací súd napriek tomu považuje za potrebné zvýrazniť, že povinný nenamietal neexistenciu aktivovanej elektronickej schránky, či určitý technický problém v čase doručovania elektronickej úradnej správy prvoinštančného súdu zo dňa 09. 08. 2018, podstata jeho námietok spočívala v tom, že v čase doručovania nebolo možné (podľa neho) z dôvodov na strane jeho konateľa ako štatutárneho orgánu („kvôli nevedomosti“), aby predmetnú elektronickejšprávu prevzal. Už z logiky veci potom plynie, že tu nemohlo ísť o situáciu spadajúcu pod ust. § 33 ods. 1 písm. a) zákona o e-Governmente, pretože tam uvedený dôvod možnej neúčinnosti doručenia spočíva na objektívnej nemožnosti prevzatia elektronickej úradnej správy kvôli skutočnosti, ku ktorej došlo mimo sféry adresáta, t. j. ku ktorej nedošlo na jeho strane, resp. jeho pričinením. V danom prípade obrana povinného stála práve na „subjektívnom zlyhaní“ na jeho strane ako adresáta elektronickej úradnej správy a tak bolo možné uvažovať len o tom, či povinným uvádzané skutočnosti naplňajú okolnosti určené v ust. § 33 ods. 1 písm. b) zákona o e-Governmente, ktoré možno zjednodušene vystihnúť tak, že adresát si síce objektívne mohol prevziať elektronickejšprávu, avšak kvôli ospravedlniteľným a tolerovateľným okolnostiam tak neurobil.

22. Z tohto hľadiska je nutné konštatovať, že právnickej osobe so sídlom na území Slovenskej republiky a zapísanej do obchodného registra (teda aj povinnému), bola elektronickejšchránka automaticky aktivovaná na doručovanie najneskôr dňa 01. 07. 2017 v zmysle ust. § 60e zákona o e-Governmente a súd ako orgán verejnej moci mal a má povinnosť doručovať zásielky výlučne elektronickejš, a to do aktívnych elektronickejšchránok (§ 17 ods. 1 cit. zákona). Účinky doručenia takto zasielaných písomností sú rovnaké, ako keby k ich doručeniu došlo „klasickou“ poštou, t. j. od doručenia plynú lehoty na uskutočnenie procesných úkonov.

23. V súvislosti s konaním právnickej osoby poukazuje odvolací súd na ust. § 13 ods. 1 druhej vety Obchodného zákonníka, podľa ktorého právnická osoba (podnikateľ) koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca a na ust. § 56 ods. 1 prvej vety Obchodného zákonníka, podľa ktorého je obchodná spoločnosť právnickou osobou založenou za účelom podnikania a takou je aj spoločnosť s ručením obmedzeným. Táto má postavenie podnikateľa [§ 2 ods. 2 písm. a) Obchodného zákonníka] a zapisuje sa do obchodného registra [§ 27 ods. 2 písm. a) Obchodného zákonníka].

24. Ak si potom povinný ako právnická osoba (lebo práve tej sa doručujú písomnosti a nie jej štatutárnemu orgánu, ako to správne pomenoval prvoinštančný súd) nezabezpečil, aby jeho štatutárny orgán (členovia tohto orgánu), resp. ním poverená osoba mala prístup do elektronickej schránky, ktorá povinnosť vyplynula pre neho ako právnickú osobu ešte dňom 01. 07. 2017, teda si nezariadil, aby (aj) po zmene osoby konateľa bol tento oprávnený na prístup a disponovanie s elektronickejšchránkou v zmysle ust. § 13 ods. 4 zákona o e-Governmente, nebolo ani podľa odvolacieho súdu možné obranu povinného vyhodnotiť tak, že neprevzatie elektronickej úradnej správy bolo ospravedlniteľné kvôli neprekonateľným, resp. skutočne ťažko prekonateľným problémom. Zjednodušene povedané, odvolací súd nepovažuje za tolerovateľné, že si povinný ako podnikateľ neprevzal poštu zaslanú mu súdom prvej inštancie spôsobom plne zodpovedajúcim platnej právnej úprave a súčasne spôsobom v praxi zaužívaným v čase doručovania už vyše jedného roka.

25. Dôvody uvádzané povinným následne zopakované aj v odvolaní teda nie sú dôvodmi zodpovedajúcimi ust. § 33 ods. 1 písm. a), resp. b) zákona o e-Governmente, ktoré by mohli zakladať vyhovieanie návrhu. Námietky povinného, že od 06. 01. 2018 je jeho jediným konateľom a spoločníkom občan Ukrajiny, ktorý neovláda slovenský jazyk a ktorý ako jediný štatutárny orgán nevedel o povinnosti mať zriadený prístup do elektronickej schránky, nakoľko ho o tejto povinnosti nepoučil predchádzajúci konateľ ani prevodkyne obchodného podielu, resp. jeho predošlý právny zástupca, sú všetky subjektívneho pôvodu spočívajúce na strane štatutárneho orgánu povinného a nejedná sa o objektívne dôvody na strane povinného ako právnickej osoby. Systém doručovania do elektronickej schránky (rovnako ako predtým doručovanie „klasickou“ poštou) a jeho nastavenie je výlučne vecou povinného ako užívateľa elektronickej schránky, ktorý je povinný dbať o jej bezproblémový chod. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že s ohľadom na právne postavenie povinného ako tuzemskej právnickej osoby je nepodstatné, kto je štatutárnym orgánom, t. j. či ide o cudzieho štátneho príslušníka, či tento ovláda úradný jazyk alebo ako pozná príslušné právne predpisy. Orgán, ktorý doručuje elektronickejšzásielku do aktívnej elektronickej schránky nezisťuje (ani nemá dôvod zisťovať) skutočnosti vzťahujúce sa k osobe štatutárneho orgánu, nakoľko doručuje právnickej osobe ako takej a nie štatutárnemu orgánu právnickej osoby. Bolo preto povinnosťou povinného (bez ohľadu či o nej vedel alebo nie), že ak jediný konateľ nedisponoval zodpovedajúcim občianskym preukazom s čipom,

zabezpečiť si iným spôsobom prístup do elektronickej schránky napr. tým, že by splnomocnil inú osobu, ktorej by udelil oprávnenie na prístup do elektronickej schránky, mohol tak spraviť prostredníctvom dokladu o pobyte s elektronickým čipom alebo prostredníctvom alternatívneho identifikátora. Čiže neboli to objektívne neprekonateľné prekážky, ktoré by úplne vylučovali možnosť získania prístupu do elektronickej schránky. Zo strany povinného pritom zostala otvorenou (teraz už nepodstatná) otázka, akým spôsobom mal zabezpečený prístup do elektronickej schránky do dňa 06. 01. 2018, kedy sa jediným spoločníkom a konateľom stal p. Genadiy Okhrimenko a aj ten mal dostatočný časový priestor (nakoľko k doručovaniu zo strany prvoinštančného súdu došlo v auguste 2018) na to, aby sa ako štatutárny orgán oboznámil so svojimi povinnosťami. Prítom nie je v európskych právnych poriadkoch ničím neštandardným, že sídlo spojené s určitou adresou je definičným znakom právnickej osoby a s tým podľa odvolacieho súdu musí logicky potom vyvstávať pre osobu vykonávajúcu funkciu štatutárneho orgánu právnickej osoby otázka, kde a akým spôsobom si bude preberať rôzne jej adresované písomnosti. Odvolací súd to uvádza preto, že nie je dostatočne uveriteľnou tvrdená absolútna nevedomosť konateľa povinného o tom, že právnickej osobe so sídlom na území Slovenskej republiky a zapísanej do obchodného registra sa doručujú úradné písomnosti elektronicou formou a nie obyčajnou poštou.

26. Odvolací súd poukazuje aj na starú zásadu rímskeho práva, podľa ktorej „neznalosť zákona neospravedlňuje“. Na území Slovenskej republiky plní Zbierka zákonov Slovenskej republiky funkciu oficiálneho publikačného nástroja. Podľa ust. § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky platí, že o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka. Preto subjekty (a to aj povinný ako slovenská právnická osoba), ktorým je norma adresovaná nemôžu namietkať, že ju nepoznajú. Aj povinný tak mal možnosť oboznámiť sa so svojou povinnosťou, ktorá mu vyplývala zo zákona o e-Governmente.

27. Napokon odvolací súd uvádza vo vzťahu k povinným spomenutému nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 1577/2016 zo dňa 20. 07. 2017, že toto rozhodnutie nevystihovalo situáciu, aká bola v prejednávanej veci, keďže vychádza z iného skutkového stavu. Jednak v predmetnej veci Ústavný súd Českej republiky posudzoval prípad, kedy všeobecný súd sťažovateľovi nedoručil predvolanie na pojednávanie do aktívnej elektronickej schránky, ale toto mu doručil poštou na adresu, kde sa sťažovateľ nezdržoval (čo bolo porušením práva na spravodlivý proces) a jednak bolo v náleze zdôraznené to zásadné (a povinným necitované), že je potrebné pri konkrétnom doručení vychádzať z materiálneho prístupu k doručovaniu, t. j. podstatným je, či sa adresát mohol s doručovanou písomnosťou oboznámiť. V prejednanom prípade tak povinný urobiť mohol, pretože súd prvej inštancie správne doručoval elektronicou úradnú správu do aktívnej elektronickej schránky povinného v súlade so zákonom o e-Governmente a preto nesplnenie si povinnosti zo strany povinného nemôže zakladať porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

28. Vzhľadom na uvedené bola vo vzťahu k posúdeniu prejednávanej veci už potom právne bezvýznamnou námietka povinného, že neakceptovaním ním uvádzaných dôvodov došlo k „nedôvodnému zvýhodňovaniu oprávneného“ na jeho úkor a k založeniu ich nerovnakého postavenia a rovnako tak bola pre rozhodnutie veci právne nepodstatnou námietka, že v ďalšom priebehu exekučného konania už povinný svoje námietky voči cudzím exekučným titulom nebude môcť uplatniť.

29. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním napadnuté uznesenie je vecne správne (a to vrátane výroku o zamietnutí návrhu povinného na odklad účinkov elektronickeho doručenia elektronickej úradnej správy, keďže takýto odklad podľa ust. § 33 ods. 5 zákona o e-Governmente nemá opodstatnenie vzhľadom na nedôvodnosť samotného návrhu na neúčinnosť elektronickeho doručenia) a preto ho podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).